

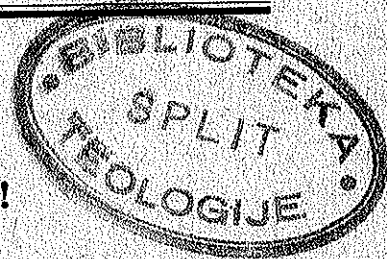
SLUŽBA BOŽJA

LITURGIJSKO-PASTORALNI LIST

GODINA II

MAKARSKA 1962.

BROJ 6.

NE UMIRATI — NEGO ŽIVJETI!

»Služba Božja« se eto već polako uputila. Uredništvo prima mnogo dopisa koji izrazuju veliko zadovoljstvo. Izgleda da se zanimanje povećava iza svakog novog broja. Hvala Bogu! No sve je ljudsko ograničeno i nesavršeno pa i veliko zanimanje može imati neželjenih posljedica. Budući da u našem listu ima sve više konkretnih prijedloga, naravno je da na površinu iskrсну i suprotna mišljenja.

Bilo ih je koji su mislili da ne bi u »Službi Božjoj« trebalo biti prijedloga koji se ne smiju odmah provoditi u djelo jer se mnogi ne znaju snaći i prosuditi koji je prijedlog osnovan na sadašnjim crkvenim zakonima a koji je samo želja za preinaku tih zakona. Unaprijed ćemo nastojati da, koliko je moguće, budu uočljivi prijedlozi ove zadnje vrste, ali nam se čini da treba objaviti trijezno iznesene prijedloge i pustiti slobodu kompetentnim ljudima da raspravljaju o onom o čemu se danas općenito smatra da se može raspravljati, posebno o pitanjima o kojima vani po svijetu slični časopisi slobodno raspravljaju. A raspravljaju doista i o pitanjima koja bi, da se kod nas pokrenu, podigla veliku prašinu.

Netko je napisao da ekumenski sabor neće biti kao crveno svijetlo što zaustavlja saobraćaj na ulici nego kao zeleno svijetlo koje je znak da se slobodno ide naprijed (Der Sonntag 1962, 36, 2). Sveti sabor će sigurno usmjeriti život novim pravcem i apostolatu dati novi polet. Nađimo ljude koji će raditi u granicama što ih sabor postavi. U ovom času svoje povijesti Crkva ne može u dušobrižništvu ispuniti svoju zadaću samo dosadašnjim uobičajenim sredstvima. Duh Gospodnji može potaknuti vjerna srca da novom revnošću i novim sredstvima izgrađuju duhovnu zgradu Božje Crkve. Potrebno je samo da njegove poticaje primamo u duhu potpune pokornosti i poslušnosti prema onima koje je Krist mjesto sebe ostavio.

U govoru što ga je Sv. Otac držao prigodom svog hodočašća na grob sv. Franje usporedio je s proljećem ovo vrijeme u kojem Crkva danas živi. Ne možemo očekivati da će svi proljetni cvijetovi donijeti plod, ali pustimo cvijeće da cvate jer što je više cvijeća bit će više i plodova.

Neka cvate cvijeće, neka mirišu ruže, neka rastu ljiljani, neka pjevaju pjesmu hvale i blagosivlju Gospodina u njegovim djelima! (Isp. Eccli 39, 17—19).

Neka Gospodin okruni godinu dobročinstvima svojim, neka buje pašnjaci po pustinji, neka se doline zaodjenu žitom, neka se vesele i pjevaju pjesmu! (Isp. Ps 64, 12—14).

o. J. RADIĆ

MARIJANSKI I LITURGIJSKI POKRET

Kölnski nadbiskup, predsjednik biskupskih konferencija, kard. J. Frings održao je 20-XI-1961 u Genovi (»Teatro Duse«) predavanje »Koncil i misaonost suvremenog svijeta«. Završio ga je ovako (»Orbis catholicus« XVI, 4, 173-4):

»Dosada smo govorili samo o duhovnom stanju čovječanstva izvan Crkve koje sigurno na razne načine prelazi i u Crkvu, ali ipak to nije stanje Crkve. U Crkvi smo naime svjedoci posebne suvremene situacije koja proizlazi ne samo negativno iz napada nevjere već i pozitivno iz sve više rastuće vjere. Crkva još uvijek živi pod nadahnućem Duha Sv. i upravo u minuloj polovici stoljeća doživljava posebnu plodnost koja je u njoj stvorila stanje o kakvom se u doba I vatikanskog sabora moglo jedva i slutiti. A baš to stanje, izraslo iz pozitivne punoće novoga života, sve više traži jedno objašnjenje.

Ako se pod karizmom djelovanja Božjeg Duha smatra ono što, preko redovitog službenog poretka, usred Crkve neproračunano stvara nov život, onda se može reći da naše stoljeće označuju dva karizmatična pokreta. Oni stoje — i to je upadno — jedan prema drugome u nekoj suprotnosti pa se u stvari osjećaju i dalje će se osjećati kao suprotni. Na jednoj je strani marijanski pokret koji je svoje velike karizmatične poticaje primio najviše od Lurda i Fatime, a onda ga je crkvena vlast, posebno pod Pijom XII, prihvatila i učinila svojinom cijele Crkve. Tome nasuprot stoji na drugoj strani liturgijski pokret koji je potekao iz velikih francuskih, belgijskih i njemačkih benediktinskih opatiya — Solesmes, Maredsous, Beuron, Maria-Laach — i danas je isto tako, kako je pokazao svjetski euharistijski kongres u Münchenu 1960, postao svojinom cijele Crkve, čija se je učiteljska vlast očito stavila iza tog pokreta enciklikama, liturgijskim reformama i još kojećim drugim.

Sa svoje je strane liturgijski pokret proizveo čitav krug daljnjih pokreta: U njegovoj je pratnji došlo do novog otkrića Crkve